No. 51. ANNO 1850. ARNHEMSCHE COURANT. Woensdag 13 Maart.

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, *8 maart.* De berigten uit Beijeren luiden bij voortduring oorlogzuchtig; ten minste schijnt men zich op mogelijke botsingen te willen voorbereiden. Volgens eene mededeeling uit Munchen, wordt de gansche Beijersche armee op den voet van oorlog gebragt, ten welken einde de verlofgangers voor den 15den dezer opgeroepen zijn.

Frankfort, *9 maart.* In de tweede kamer der Saksische Standen is de beraadslaging over de Duitsche constitutie nog niet geëindigd. De minister *von Beust* verklaarde onder anderen in de zitting van den 6den, dat Saksen tot het vasthouden aan het Berlijnsche verdrag geenszins verpligt is, daar de voorwaarden van de bewilliging *aller* staten niet vervuld was; dat Saksen de bondsverdragen nog als van kracht zijnde beschouwde, tot handhaving waarvan ook Frankrijk en Rusland hunne pogingen aanwendden; dat de onderhandelingen over tegenontwerpen na het verbond van mei tot resultaten gevoerd hadden, en dat deze resultaten zoodra mogelijk zouden medegedeeld worden, ten einde aan het in 1848 openbaar geworden verlangen naar verandering in de bondsinrigting en naar grootere ineensmelting der Duitsche volksstammen te voldoen.

— Men verneemt, dat het Pruisische kabinet voorstellen naar Weenen gezonden heeft, strekkende *om zich met Oostenrijk te verstaan.*

— Uit Munchen meldt men, dat het 1ste Beijersche legerkorps aan den Donau (in de rigting van Wurtemberg), het tweede aan den Mein (in de rigting van Frankfort) zal geposteerd worden.

Weenen, *7 maart.* De *Osservatore Triestino* bevestigt de telegraphische depêche van gisteren. De heer *Wijse* moet, op eene aanmerking van den Franschen gezant, ten aanzien van de meerdere gestrengheid der blokkade, geantwoord hebben, dat de ontvangene depêches van lord *Palmerston* over het geheel geene officiëele instructiën, maar slechts speciale mededeelingen behelsden. De heer *Wyse* en de admiraal *Parker* zouden hun ontslag naar Londen gezonden hebben.

ENGELAND.

Londen, *9 jan.* De *Times* zegt, dat, ofschoon hij nog niet in het bezit is van den woordelijken inhoud van de nota, onlangs door de Russische regering omtrent de Grieksche zaak aan onze regering ingeleverd, hij toch in staat is gesteld dien genoegzaam te doen kennen. Het blad zegt, dat er zelden eene nota aan een Engelsch minister is ingeleverd, die meer van nabij den vrede van Europa en de waardigheid van Groot-Britannië betreft, maar die ongelukkig minder betwistbaar in beginselen en meer snijdende in verwijten is.

»Die depêche (zegt het blad) door graaf *Nesselrode* aan den baron *Brunow* gerigt, is van 19 febr. gedagteekend en te gelijk te Londen en Parijs, den den 2den maart, ontvangen. Zij vangt aan met bevreemding en den diepen pijnlijken indruk des Keizers van Rusland kenbaar te maken over de hevige en onverwachte handelingen van het Britsche eskader in Griekenland. Die handelingen worden in de bijzonderheden nagegaan. De Engelsche vloot heeft juist de Dardanellen verlaten, nadat zij den vrede van Europa had in de waagschaal gesteld, door in die straat binnen te loopen. Zij zeilt eensklaps naar de kusten van Griekenland, om de rust van eenen kleinen staat te verstoren door maatregelen, die den vrede van het Oosten op het ernstigste bedreigen, alsof er niet reeds brandstoffen van onrust genoeg in het Westen bestonden, en alsof de Britsche vloot bestemd ware, om van strand tot strand de vrees of de zaden van staatsschokken te strooijen.

»Zulk eene handelwijs van de zijde der Britsche regering toont een volslagen gebrek aan achting jegens de twee mogendheden, welke, gelijk zij zelve, Griekenland moeten beschermen. Het Koninkrijk Griekenland bevindt zich in een bijzonderen toestand; het bestaat niet alleen gelijk andere staten door eigene krachten. Het was gegrond en is gehandhaafd sinds 1827 door de drie mogendheden. Rusland en Frankrijk behoorden dus van de bedoelingen der Britsche regering onderrigt te zijn geworden, ten aanzien van het bezigen van geweld, omtrent de vooruitgezette vorderingen. Die mogendheden zouden hare goede diensten hebben aangewend, om van Griekenland te verkrijgen, wat Engeland een regt heeft te verwachten. En waarlijk, uit hetgeen van die vorderingen thans bekend is, zijn zij van geen groot aanbelang en gansch en al buiten evenredigheid met opzigt tot de bedreigingen en de magt, die tot ondersteuning daarvan zijn ten toon gespreid.”

Er wordt voorts volgehouden, dat Engeland geen regt hoegenaamd heeft alleen op den afstand van de twee eilandjes aan te dringen; dat de twee andere mogendheden deswege hadden moeten gekend worden; dat het vraagpunt van die twee eilandjes door de drie beschermende mogendheden moet onderzocht en alleen door hen gemeenlijk uitgewezen kan worden; en Rusland *protesteert* in allen vorm tegen aanspraken en vorderingen in tegengestelden zin.

Voorts wordt gewag gemaakt van verzekeringen, die lord *Palmerston* zeer onlangs te Petersburg had laten doen nopens zijnen wensch om met Rusland tot eene volkomen overeenstemming te geraken tot het verzekeren van Europa's rust en vrede.

De Engelsche minister had verklaard, dat verschil van regeringsvorm geen bezwaar voor hem zou opleveren, om dat doel op de meest krachtige en ernstige wijze te bevorderen. »En terzelfder tijd (wordt verder gezegd), zonder dat aan Rusland of Frankrijk het minste berigt daarvan was gegeven, had de Britsche vloot, overeenkomstig lord *Palmerston's* voorschriften, onrust in een kleinen staat willen stichten, dien hij met Rusland en Frankrijk verpligt was te beschermen; had zij het groot gevaar doen beloopen van eene regering en een stamhuis omverre te werpen, waarmeê de Keizer verbonden is, en die hij verlangt te bevestigen.”

De Keizer beveelt zijnen minister te Londen aan, bij de Britsche regering deze ernstige vertoogen in te leveren en op de dringendste wijze aan te houden, dat lord *Palmerston* spoedig een einde make aan een staat van zaken in Griekenland, welke evenzeer strijdt met wettig regt, als hij gevaarlijk is voor den vrede in het Oosten. Het onthaal, dat aan deze vertoogen zal te beurt vallen, zal [illegible] verspreiden over den aard der toekomstige betrekkingen van Rusland met Engeland. Het zal eveneens tot waarschuwing strekken voor andere mogendheden, groote of kleine, wier zeekusten aan even onverwachte aanvallen mogten bloot gesteld zijn. Voor die mogendheden moet het uitgemaakt zijn, of Engeland voornemens is zijne maritime meerderheid, die niemand betwist, in het vervolg te bezigen ten behoeve van eene op zich zelve staande staatkunde, welke geen acht geeft op betrekkingen, gegrond op verdragen of op de gevolgen, die hare handelingen kunnen hebben voor de rust van Europa's vaste land, en of men mag dulden dat eene groote mogendheid alle gemeenschappelijke verpligtingen verwerpt en alleen te raad ga met haren wil en hare materiele belangen.

»De heer *von Brunow* heeft last gekregen om deze aan lord *Palmerston* mede te deelen en hem er afschrift van te laten.”

De *Times* zegt, dat hij zich van alle beoordeeling over een staatsstuk zal onthouden, dat zoo klaar, krachtig en waar is; dat de vorderingen, van Engeland's zijde tegen Griekenland vooruitgezet, in Rusland's schatting blootelijk voorwendsels zijn, om het teeken tot eene omwenteling in Griekenland te geven en zoo mogelijk, Koning *Otto* van den troon te drijven; dat dit laaghartig oogmerk, indien het bestaan heeft, gelukkig niet verwezenlijkt is, dat de liefde voor het vaderland en de bestaande regering boven drijft; dat de staatkundige gevaren van de gewelddaad echter ver buiten de gevaren voor Griekenland gaan; dat de Keizer van Rusland de gevaren aantoont, welke er voor iederen staat van Europa aanwezig zijn, indien de Britsche vloot van de eene kust naar de andere stevent, om revolutie te stichten of geld af te persen en bovenal dringt hij op het gevaar voor Europa aan, indien dat stelsel van vestrouwelijke mededeelingen tusschen de groote mogendheden, verlaten worde, dat zoo lang de vriendschappelijke betrekkingen voor de wereld heeft gehandhaafd.

De *Times* verwijt lord *Palmerston*, dat hij onverschillig is voor de openbare meening, zoo lang deze wet als werktuig tot het stichten van omwentelingen kan gebruikt worden; onverschillig voor de ongunst van ambtgenooten en zijne souvereine; onverschillig voor de stem zijns lands en van Europa, mits maar het Lagerhuis zijne »impertinente” spotternijen beaamt, en dat hij dan ook met zijne gewone ligthartigheid de geheele zaak behandeld heeft. Doch het blad voegt er bij, dat terwijl hij dit deed, in antwoord op de aanmerkingen van den heer *Hume*, hij de Russische nota in den zak had en dus wist, dat zijn gedrag door den magtigsten staat van het vaste land op voorbeeldelooze wijze gegispt werd.

»Indien dat de middelen zijn, vraagt het blad, waarop hij de regten van Britsche onderdanen wil vestigen, de overleveringen van Brittanje's staatkunde bewaren, onze stelling in het Oosten handhaven, en den vrede van Europa ongeschonden bewaren, waar moet dan zulke onzinnigheid eindigen? En tot welk uiterste van misslag en kwaad moeten wij dan komen, indien dit voorbeeld aan geene staatkunde paal en perk stelt, die zoo doldriftig is in hare ontwerpen en zoo verderfelijk in hare uitwerkselen. De Rusische nota legt de geheele zaak voor Europa bloot. Geen woord in dat meesterlijk gesteld staatstuk, dat als gering-schatting voor Koningin *Victoria* of Engelands volk kan worden uitgelegd; maar daaraan ligt een vastberaden besluit ten grondslag, om zich aan geene daden van geweld te onderwerpen, die onvereenigbaar zijn met de regten van zwakkere staten, en met het algemeen welzijn van alle natiën.”

— De admiraliteit heeft het volgende bekend gemaakt:

1o. £ 20,000 (*f* 240,000) zal als geschenk gegeven worden aan hen, die de equipagiën van H. M. schepen *Erebus* en *Terror* (de schepen van sir *John Franklin*) zullen ontdekken en krachtdadig ondersteunen;

2o. Een geschenk van £ 10,000 (*f* 120,000) zal gegeven worden aan hen, die hulp verleenen aan eene of andere der equipagiën van den *Erebus* en *Terror* of zulke berigten dienaangaande zullen geven, welke leiden kunnen tot hunne verlossing; en

3o. Eene belooning van £ 10,000 (*f* 120,000) aan diegenen, die, krachtens eigen nasporingen, het eerst berigten zullen geven over het lot der verloren reizigers.

— De magtigste der vorsten van Britsch Indië, de Guicowar van Baroda, is te Bombay aangekomen om zich met den gouverneur *Falkland* te verstaan over het aanleggen van eenen spoorweg, die zich uit zijne staten tot aan de zee zou uitstrekken en over het Britsch grondgebied zou loopen. Die Indische vorst kwam met al den luister van een Oostersch souverein binnen genoemde stad; zijn gevolg bestond uit 1000 ruiters, met vele kameelen en olifanten.

BELGIE.

Brussel, *10 maart.* De Parijsche dagbladen en berigten, die wij heden morgen ontvingen, houden zich natuurlijk uitsluitend bezig met de verkiezingen. Zij vermelden overigens niets nieuws. De toestand blijft dezelfde; van weerszijden schijnen de kiezers zeer ijverig te zijn; niettegenstaande die beweging was Parijs volmaakt rustig; de kansen voor de kandidaten der gematigde partij blijven gunstig, schoon het schijnt, dat eene fractie der legitimisten zich van de stemming zal onthouden. Zoo als men weet, duurt de stemming twee dagen. De opening der stembussen begint dingsdag morgen en dingsdag avond zal men te Parijs nagenoeg met zekerheid weten, zoo al niet het juiste aantal stemmen door elk der kandidaten verkregen, dan ten minste het geheel van den uitslag en welke der twee lijsten zal doorgaan.

De zitting der Fransche Wetgevende Vergadering is gewijd geweest aan een voorstel van den heer *Mauguin*, strekkende tot de oprigting van kantonnale banken. Dit voorstel, bestreden door den heer *Léon Faucher*, werd door de vergadering niet in overweging genomen, daar 351 stemmen er zich *tegen* en slechts 236 *voor* verklaarden.

De eerste berigten die wij ontvingen nopens de commissie, welke belast is met het onderzoek van de aanvraag om eene vervolging te mogen instellen tegen den heer *Michel* (van Bourges), waren juist. De eind-conclusie dier commissie strekt tot weigering van het gevraagde verlof.

De berigten uit Italië blijven onbelangrijk en vermelden niets bijzonders.

De Zwitsersche aangelegenheden blijven in denzelfden toestand, dat is vreedzaam. Kolonel *Siegfried*, bonds-commissaris te Genève, is te Bern terug gekomen. Men zegt dat de Raad van State te Genève beloofd heeft de werken der slechting te zullen staken, tot dat de eedgenootschappelijke vergadering de zaak der vestingwerken beslist heeft.

Brieven uit Konstantinopel, voorkomende in den *Wanderer* van Weenen, houden in, dat er groote bedrijvigheid heerscht tusschen den Divan en de vertegenwoordigers der vreemde mogendheden. De Russische gezant zoude, in de conferentiën die hij met den Groot-Vizier gehad heeft, op nieuw de Moldavisch-Wallachijsche quaestie hebben opgeworpen, die een verschiet oplevert dreigender dan ooit. Van zijnen kant zoude sir *Stratford Canning* de Porte aansporen tot hervormingen en centralisatie, als het zekerste middel om de plannen van Rusland tegen te werken.

FRANKRIJK.

Parijs, *9 maart.* Men leest in het *Journal des Débats*:

De eerste handelingen der commissie, belast met de organisatie der groote Tentoonstelling van Nijverheid te Londen, zijn door eene daad van liberaliteit gekenmerkt. Het gold de vraag, volgens welk plan het ontzaggelijke gebouw zoude worden opgetrokken, dat bestemd is om al die voorwerpen, welke van alle gedeelten der aarde zullen aankomen, in regelmatige orde te bevatten. Reeds hadden onderscheidene Engelsche bouwkundigen zich aangeboden. Maar de commissie is van oordeel geweest, dat het plan van het gebouw der tentoonstelling een kunstwerk was, een gedeelte der tentoonstelling zelve, en dat men daarvan het onderwerp moest maken van eenen wedstrijd, waaraan zoowel vreemde, als inlandsche bouwkundigen zouden uitgenoodigd worden deel te nemen. De commissie heeft derhalve een bepaald besluit in dien zin genomen. Haar beroep op alle bouwkundigen van Europa, van de geheele wereld, is in het licht verschenen. Zij biedt geene geldelijke belooning voor dit plan aan; zij rekent op het verlangen, dat mannen van alle landen zal bezielen, om mede te werken tot het tot stand komen eener tentoonstelling waarbij de geheele beschaafde wereld belang heeft. Zij verbindt zich niet om een der haar toegezonden plannen in zijn geheel aan te nemen, maar behoudt zich de bevoegdheid voor, om aan ieder plan datgene te ontleenen, wat haar noodzakelijk zal voorkomen. Daar de verdienste van het definitieve plan zal toekomen aan hen die er de verschillende bouwstoffen aan geleverd hebben, stelt de commissie zich voor daarvan [illegible] rapport op te maken, waarin melding zal gemaakt worden van de personen wier plan geheel of gedeeltelijk is aangenomen, of die de nuttigste denkbeelden aan

de hand hebben gegeven. Zij hoopt, zegt zij, in staat te zijn hen andere vereerende onderscheidingsteekenen te kunnen toekennen, naar gelang de omstandigheden dit zullen vorderen of gedoogen. Het programma der voorwaarden waaraan voldaan moet worden en het plan van het terrein, moeten bij de onderscheidene legatiën van Groot-Brittannie gedeponeerd zijn.

De algemeene Tentoonstelling van Nijverheid is het uitvloeisel van een liberaal denkbeeld. Men ziet dat tot nu toe het vervolg het begin waardig is. Het is eene oude waarheid, dat de handel de band is der natiën. Sedert eenigen tijd waren er sophismen verspreid, die de waarheid voor het oog van vele personen verduisterden. Een der genen die het meest in strijd zijn met de gezonde rede, maar die toch den meesten ingang heeft gevonden, bestond in de bewering, dat een volk, hetwelk iets buiten 's lands koopt, *cynsbaar* is aan den vreemdeling. Hoe zeer die dwalingen algemeen geloof hebben gevonden en nog vinden, kan het toch niet missen of zij moeten verdwijnen. De tentoonstelling van Londen zal daartoe noodwendig bijdragen. De liberale handelingen der commissie zullen er ook het hare aan toebrengen. Door het algemeen gunstig voor haar te stemmen, zullen zij bij velen eene verandering van gevoelen doen ontstaan. Is Engeland cijnsbaar aan iemand, omdat het een Fransche of Duitsche bouwkundige zijn zal, die het plan voor het gebouw der tentoonstelling zal hebben gegeven? Zoude het daarentegen niet cijnsbaar zijn geweest aan zijne eigene ijdelheid, als zij de voorkeur had gegeven aan een middelmatig of slecht plan, *alleen* omdat het het werk van een Engelsche bouwkundige was? Levert het geen voordeel en geene voldoening op, een goed ontworpen plan te hebben, van waar het dan ook komen mag, en is het niet het zelfde met elke koopwaar?

Engelsche brieven en dagbladen melden, dat de tentoonstelling aldaar zeer in den geest van het publiek valt. De kosten der tentoonstelling, waartoe eenige aanzienlijke belooningen, van 1000 en 2000 pond. sterl. zullen behooren, zullen door eene inschrijving gedekt worden. Men rekent dat zij 200,000 à 250,000 ponden sterl. (*f* 2,400,000 à 3,000,000) zullen beloopen. In alle klassen der maatschappij acht men het een pligt in te schrijven en eenvoudige werklieden beijveren zich daartoe bij te dragen. Alle getuigenissen zijn eensluidend op een ander punt: Prins *Albert*, die het initiatief der tentoonstelling genomen had, legt daarvoor grooten ijver bij verlichte denkbeelden aan den dag. Men verzekert dat het liberale besluit waarover wij spraken, genomen is ten gevolge der opmerkingen die door hem zijn gemaakt.

— De heer *C*...., een magazijnhouder in *quincailleriën* alhier, had sedert eenigen tijd de overtuiging gekregen dat hij voor een aanmerkelijk bedrag bestolen werd. Bijna dagelijks ontving hij brieven, dat de pakjes en kisten, die hij naar de winkeliers in de departementen zond, en welke des avonds werden gereed gemaakt, om den volgenden morgen met de eerste spoortreinen verzonden te worden, minder bevatteden, dan de nevensgaande factuur aanwees. Een aantal nachten liet hij waken en waakte ook zelf in het magazijn, en alsdan bespeurde men niets; het bleek echter daarna dat er bijna elken nacht gestolen werd, juist wanneer er niet werd gewaakt. *C.* meende daaruit te moeten opmaken dat hij met plaatselijk *bekende* dieven te doen had; hij liet daarom schijnbaar alle waakzaamheid varen en besloot voor het vervolg, zonder iemands weten, zelf in persoon wacht te houden, totdat hij den dief of de dieven zou hebben uitgevonden. Tot dat einde liet hij in zijne slaapkamer, welke slechts door een muur van het magazijn gescheiden was, door een vreemden werkman een trechtervormig gat boren, hetwelk in zijne slaapkamer wijd, in den binnenmuur van 't magazijn op een klein gaatje uitliep, hetgeen op zich zelf onmerkbaar, door de schuinsche rigting der boring hem nogtans toeliet duidelijk te onderscheiden wat er in zijn magazijn voorviel. Het duurde nu ook niet lang meer of hij verkreeg eene goede uitkomst van zijne list. Reeds een paar avonden daarna zag hij dat een der bedienden van het magazijn, na zonder geraas met een valschen sleutel de deur te hebben geopend, zich meester maakte van 6 meerschuimen pijpen met zilveren beslag, en even behendig het magazijn weder verliet en sloot.

Den volgenden nacht gebeurde er niets, doch een paar avonden later, bespeurde hij wederom onraad, en nu was het tot zijne niet geringe verbazing zijn vrome knecht *Jan*, die zich van een douzijn zwaar vergulde oorhangers meester maakte. Reeds meende hij nu de politie van zijne bevinding kennis te geven, toen hem inviel om ook eens een geheelen zondag op de loer te blijven liggen, hetgeen hij tot dus verre nog niet gedaan had.

Het was dien zondag, na ettelijke dagen onstuimig weder, een heerlijke lentedag, zoodat het grootste deel der Parijzer bevolking zich buiten de barrières was gaan verlustigen. Ook de portier van den huize had gezegd zich derwaarts te begeven, en men had hem ook werkelijk zien uitgaan. Ondertusschen was dit slechts in schijn geweest, want na verloop van een uur, toen het in de gansche wijk doodstil was, zag de heer C... onzen portier in het magazijn binnensluipen en zich van een doosje zilveren knipjes meester maken.... Thans meende *C*.... dieven genoeg ontdekt te hebben; ook vreesde hij, zoo hij zijn onderzoek nog langer voortzette, dat zij gelegenheid zouden vinden om de gestolen goederen te verkoopen, en dat alzoo het *corpus delicti* weg zou raken. Dienvolgens besloot hij hen aan de politie over te geven, doch om geen burengerucht te maken, en vooral opdat geen der dieven zich uit de voeten zou maken, wanneer hij hoorde dat een der anderen gevat was, legde hij het aan op de volgende wijze:

Tegen dat het volk weder van de barrières was terug gekeerd, ging de heer *C*... naar den vromen *Jan*, en zeide hem: »Gij weet dat ik bestolen word?" *Jan* onthutste. »Ontstel maar niet", sprak *C*..., »ik ken den dief. 't Is uw maat *Piet*. Gij moet trachten hem onder eenig voorwendsel, dat ik u zeggen zal, uit zijne woning en naar het magazijn te lokken, en dan moet gij hem met een zacht lijntjo en met behulp van den portier naar het bureau der politie brengen." Straks ging de vrome *Jan* naar zijn maat *Piet*, en maakte hem diets dat hun patroon bestolen en de *portier* de dief was, en dat zij, te zamen met een zacht lijntje, om geen burengerucht te maken, moesten trachten den dief naar het bureau van politie te krijgen. — *Piet* was terstond gereed. Inmiddels had de heer *C.* zich bij den portier begeven, en hem verhaald dat hij bestolen en de vrome *Jan* de dief was, terwijl hij hem verzocht zijn best te doen om den dief, die zoo aanstonds met *Piet* bij hem aan zou komen, zoo mogelijk met een zacht lijntje en met behulp van *Piet* naar het bureau van politie te krijgen. De portier was allerbereidwilligst, ook wist hij te vertellen dat men de fijnen nooit vertrouwen kan; dat *Jan* veel te groote *dépenses* maakte voor een knecht, en diergelijke fraaijigheden meer. Toen nu *Jan* en *Piet* te zamen bij den portier kwamen, noodigde deze hen uit om met hem een borrel te gaan drinken. Zij begeerden niets liever, en daarop bragt hij hen in een kroeg, tegenover het bureau der politie, waar zij hartig dronken en malkander *fijn* misleidden. Op het laatst stond de portier op en zeide hun dat hij eene boodschap had aan het bureau der politie, tevens vragende of zij even medegingen. Dit was het juist wat zij verlangden; en daar gingen nu alle drie de dieven gearmd naar het bureau van politie, waar de heer *C*.... hen reeds was voorgekomen, en de gansche zaak had bloot gelegd aan den commissaris van politie, die hen straks binnenrukte, en elk in een afzonderlijk hok deed plaatsen waarop, zij nog denzelfden avond hunne diefstallen beleden.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, *11 maart*. Deze eeuw mag met regt die van spoorwegen en stoombooten bij uitnemendheid genoemd worden. Door den spoed van communicatie, van vervoer van menschen en goederen, zijn de afstanden zoodanig verkleind, dat zij schier niet meer gerekend kunnen worden te bestaan. Te twisten over het al of niet verkieslijke van dit nieuwe boven het oude, ligt buiten onzen kring. Maar nu alles vooruitgaat en snel vooruitgaat, blijft zonder twijfel die stil staat of zich traag en langzaam beweegt, verre ten achteren. Handel en scheepvaart beide maken gebruik van dezen spoed, welke voor hen tegen goud opweegt. Is het dan niet een vreemd verschijnsel, dat men de schepen, die van Amsterdam naar het Nieuwe Diep moeten, met de snelheid van onze voorvaderlijke trekschuiten de plaats hunner bestemming ziet naderen? Drie à vier dagen besteedt men om den afstand van circa 16 uren, tusschen de Willem's Sluis en het Nieuwe Diep gelegen, af te leggen. Het is onnoodig op te merken hoe die tijd nog verlengd kan worden door den onwil der jagers, of het gemis van de benoodigde paarden. Bij harden wind is een groot Oost-Indisch schip genoodzaakt te blijven liggen, daar paarden dan niets vermogen. Dat de kosten van het jagen nog al aanzienlijk zijn, is overbekend. De ondervinding heeft de belanghebbenden geleerd hoe groot en menigvuldig de verliezen en bezwaren waren, uit de thans bestaande jagerij voortgevloeid.

Wij hebben dan ook met het grootste genoegen vernomen, en de Amsterdamsche handel zal er zich met ons over verblijden, dat de sedert geruimen tijd aangevraagde concessie tot het slepen der schepen van de Willemssluis naar het Nieuwe Diep en omgekeerd, door middel van ijzeren schroefstoombooten, dezer dagen goedgunstig is verleend. De afstand tusschen die plaatsen zal geregeld in circa 12 uren, het oponthoud aan de sluizen daaronder begrepen, met een schip van het grootste charter afgelegd worden. Het verheugt ons zeer dat de Amsterdamsche scheepvaart van eene harer belemmerende boeijen zal ontslagen worden. Wij hopen later in de gelegenheid te zijn, de wijze van ten-uitvoer-legging der concessie breedvoerig mede te deelen. (*Hand.*)

'*s Gravenhage*, *9 maart*. Het adres, door den ingenieur *J. A. Beijerinck*, den fabrijk- en landmeter van Schieland *J. A. Scholten*, en den adjunct-fabrijk en landmeter *P. Scholten*, aan den raad der stad Rotterdam ingediend, heeft ten doel, om door de oprigting eener naamlooze maatschappij, zoo mogelijk een gedeelte te verwezenlijken der ontwerpen, die door den eerstgenoemde, in zijne, door het Bataafsch genootschap bekroonde prijs-verhandeling zijn ontwikkeld, namelijk het bouwen van eene brug over de rivier de Maas voor Rotterdam, en het uitbreiden dier stad, op het eiland Fijenoord.

Naar aanleiding van eene uitvoerige beschouwing over de verschillende stelsels, volgens welke bruggen worden gebouwd, komt de ingenieur *J. A. Beijerinck*, in het 3de hoofddeel zijner verhandeling tot het besluit, dat de brug hangende aan kabels van ijzerdraad, in het gegeven geval, boven de andere stelsels de voorkeur verdient. Het ontwerp, dat daarop vrij uitvoerig opgemaakt is, bepaalt eene zoodanige brug, hangende aan acht kabels, vier aan iedere zijde, en loopende over een portiek van 18 el hoogte, dat in het midden der rivier geplaatst, op een penant, hetwelk tot 6 el boven laagwaterpeil is opgetrokken; op deze hoogte komt ook het bruggendek te liggen. De kabels worden, nadat zij over ijzeren pyramiden van 5.30 el hoogte zijn geleid, opgesloten in massive gemetselde culées, die op afstanden van 160 el, uit het midden-penant gevestigd, de brug in twee openingen, ieder van bovengenoemde wijdte, verdeelen.

De afmetingen der kabels zoowel als die der rust en bevestigings-punten zijn op theoretische berekeningen bepaald en de kosten door eene uitvoerige begrooting geraamd op *f* 672,000.

Het nieuwe bolwerk, even ten westen den mond der oude haven, is beschouwd als het geschiktste punt, vanwaar de brug over de rivier zou kunnen worden gelegd, omdat daardoor deze haven, zoo als vroeger, vrij zou blijven voor de rivier- en binnenlandsche vaart en tevens, omdat de brug aldaar het in- en uitloopen van zeeschepen in de Leuvenhaven, evenmin als het leggen van handelsvaartuigen langs de Boompjes, zou belemmeren.

Het afgedamde Zwanengat, dat Fijenoord van den vasten wal afscheidt, zal als hulp-gemeenschap tusschen het riviervak beneden en boven de brug worden heropend en bevaarbaar gemaakt, terwijl nog daarenboven met hetzelfde doel eene draaibrug zal worden gebouwd in het verlengde der groote hangbrug, tegen de kade der Boompjes.

Het ontwerp van uitbreiding op Fijenoord, in het eerste ontwerp des heeren *Beyerinck*, verbonden met een handelsdok, is door de adressanten gewijzigd. Daarvoor wordt nu in de plaats gesteld een ruim scheepsdok, alleen bestemd tot legplaats van ledige of van onttakelde vaartuigen, die tegenwoordig langs de kaden gemeerd, de havens vervullen en de ontwikkeling van het handelsbedrijf belemmeren. Het dok, door eene schutsluis met de Maas verbonden, zal eene stille scheepskom aanbieden, door vloed noch eb bewogen, en alzoo tot boven bedoeld einde bijzonder geschikt zijn; verder zal Fijenoord de plaats zijn, waar koopmanswoningen, met ruime tuinen en plantsoenen omgeven, worden aangelegd en fabrijken opgerigt, die in de digt bebouwde oude stad gevaarlijk kunnen geacht worden. De geheele exploitatie van Fijenoord zal derhalve voorloopig de strekking hebben, om naar dat eiland over te brengen alles, wat belemmerend is voor de andere ontwikkeling en uitbreiding van de zoo toenemende zee- en riviervaart, in de havens, der voor den handel zoo hoogst gunstig gelegen Maasstad, en geenszins om daar handels-inrigtingen aan te leggen, welke met die der oude stad zouden wedijveren.

Het adres, na in het breede de voordeelen te hebben overwogen en aangetoond, die voor de algemeene welvaart en die van de stad Rotterdam in het bijzonder, uit den aanleg dezer werken zullen voortvloeijen, eindigt met het voorstel aan de stedelijke regering, om het aan de stad Rotterdam in eigendom toebehoorende eiland Fijenoord, tot dat doel, hetzij in koop, hetzij, in erfpacht aan adressanten over te doen, met de vergunning van het leggen der brug over de Maas, wanneer namelijk de op te rigten naamlooze maatschappij mogt tot stand komen. (*Ned. St. Post.*)

Groningen, *8 maart*. Heden had de derde buitengewone vergadering plaats van de Staten dezer provincie, die voltallig was, behalve drie leden die door ongesteldheid werden verhinderd.

De voordragt omtrent het daarstellen van het fonds ter bestrijding der longziekte is aangenomen, met eene wijziging, zoodat, gedurende 1851, daarvoor niet alleen op de belasting der ongebouwde, maar ook op die der gebouwde eigendommen, 2 opcenten zullen worden geheven, dat gedurende 1851—1852 van het rundvee te dien einde, 1 pCt. der waarde zal worden bijgedragen. De bestaande commissie werd verzocht, een concept-reglement te vervaardigen, om zoo spoedig dat gereed was, daarover en uiterlijk den 12den april te delibereren, tot welke verlenging in deze zitting reeds Z. M.'s magtiging ter kennis der vergadering werd gebragt.

Daarna werd aan de orde gesteld, het rapport der commissie uit de staten over de indijking en droogmaking der Lauwerzee, en dienaangaande de beide volgende voorstellen van jhr. mr. *J. W. Quintus* aangenomen.

1o. Om in de missive aan den minister van Binnenlandsche Zaken, ten geleide van het rapport, te kennen te geven, dat het de bedoeling der Staten was, dat de aanbieding bij het rapport door deze provincie aan Friesland gedaan, *om, wanneer eventueel zal blijken, dat de thans bestaande dijken, westwaarts van den nieuw aan te leggen dijk, door het Friesche gat van Paessens tot Schiermonnikenoog, aan meerder gevaar zullen worden blootgesteld, dezerzijds in billijke verhouding de kosten mede te dragen, die tot afwending van die gevaren, door deskundigen, noodig zullen worden geacht*, nimmer tot andere dijken of andere werken zoude kunnen worden uitgestrekt.

2o. Hoewel reeds in het rapport duidelijk werd

aangetoond, dat de in het plan van den heer *Kros* voorgestelde vangdammen, van de kusten van Friesland en Groningen tot de eilanden Ameland en Schiermonnikenoog, bij een onzeker en in alle gevallen ver verwijderd voordeel voor Friesland, onvermijdelijk ten gevolge moest hebben, het digt slijken van het Reitdiep, de waterweg van Groningen naar zee en het uitwateringskanaal voor een belangrijk gedeelte der provincie, om desniettemin in evengemelde geleidende missive zich ook ten sterkste tegen dat ontwerp te verklaren. Eindelijk werd nog door jhr. *J. W. C.* baron *van Ittersum* voorgesteld, om te bepalen, dat de bij het eerste punt vermelde vergoeding aan Friesland, voor een bepaalden tijd zoude worden vastgesteld, en wel voor drie jaren, nadat de geheele afsluiting of inpoldering zoude zijn volbragt.

De rapporteur der commissie, mr. *J. A. van Roijen*, gaf namens dezelve daaromtrent te kennen, dat de toegezegde vergoeding, bij de commissie een punt van zeer ernstige en rijpe overweging had uitgemaakt en zoo als zulks nu in het rapport voorkwam, het eenparig gevoelen was der geheele commissie, en wel op grond, dat dit het eenige nog overblijvende bezwaar was, aan de zijde van Friesland geopperd, dat bij het niet belangrijke daarvan des gevorderd de concessionarissen der inpoldering, ook wel dit bezwaar op zich zouden hebben genomen, maar dat van dezelve billijkerwijze niet meer konde worden gevorderd, en dat, als men het beginsel der verpligting van Groningen aannam, dan zulks niet moest zijn voor een tijd, maar onbepaald, opdat ook dienaangaande de opregtheid der bedoelingen van Groningen konde blijken, waarmede eene groote meerderheid der vergadering zich vereenigde. Ten gevolge eener bedenking van jhr. mr. *U. W. F. van Panhuys* werd herinnerd, dat, overeenkomstig een aangenomen voorstel van eene vroegere staatscommissie, het millioen gulden, door concessionarissen te storten, vóór den aanvang van het werk, bij het niet voltooijen of de staking daarvan moet dienen, om zoowel in het belang van Friesland, als van Groningen den toestand van uitwatering en afvaart in zoodanigen staat terug te brengen, als in beider belang meest geschikt zal worden geacht.

Hierna werd het rapport der staats-commissie met algemeene stemmen aangenomen, en zal hetzelve alzoo aan den minister van Binnenlandsche Zaken worden gezonden, bij de mede aangenomen concept-missive, ten einde door des ministers voorspraak, ondersteuning en medewerking bij het geëerbiedigd hoofd van den staat, hoogstdezelve aan *Geerligs c. s.* de bedoelde concessie tot het afsluiten der Lauwerzee en de inpoldering en droogmaking van een gedeelte der Wadden, op de wijze en onder de waarborgen vroeger door de staten dezer provincie voorgeslagen, zoo mogelijk spoedig moge verleenen.

Dit ontwerp is eene levensvraag voor Groningen, hoogst weldadig voor de welvaart van Friesland en tot bewijs, dat zij tevens van hoog belang is voor het geheele vaderland, zij alleen gezegd, dat de kosten op 17 millioen geraamd zijn, waarvan een groot gedeelte uit arbeidsloon bestaat. Immers volgens de begrooting worden geraamd de kosten van de dijkwerken, verkavelingen en in- en door-brenging op. . . . . *f* 10,331,550
(dat behalve bezinkingsstukken, rijst, wikken, steen tot glooijing en zaaikoorn, alles arbeidsloon is).
Die van sluizen, bruggen, molens, aan te leggen havens en de aanbouw van 240 boerderijen op . . . . . . » 4,543,450
(een belangrijk deel daarvan is nog weder arbeidsloon).
De interest gedurende zes jaar vóór dat de ingepolderde landen vrucht geven, is het overige deel der begrooting met . » 2,125,000

f 17,000,000

Zes jaren zullen, in Nederland allen die werken willen, daarin een ruim bestaan vinden en na verloop van dien tijd zal de vaderlandsche bodem met 23,000 bunders vruchtbare grond zijn verrijkt. Gelukkig de Koning, die, met eene pennestreek, daartoe de vergunning kan geven, gelukkig de hooggeplaatste ambtenaar, die daartoe kan medewerken!

(*N. R. C.*)

STATEN-GENERAAL.

TWEEDE KAMER.

Zitting van maandag 11 maart.

In deze zitting heeft de heer *Groen van Prinsterer* andermaal getracht, bij wijze van motie van orde, het onvoldoende te betoogen van de mededeeling des ministers van Binnenlandsche Zaken, nopens de aanbieding der organieke wetten. Hij verzocht namelijk verlof, op den dag na afloop der discussiën over de postwet, aan de Kamer zijne bezwaren te doen kennen, zoowel over het onvolledige dier mededeeling, als ook (in verband tot haren inhoud) over hare hoogst gevaarlijke strekking, met het oog op de ware belangen des vaderlands en van de eerlijke uitlegging der grondwet. Deze motie werd door den spreker wederom zeer breedvoerig toegelicht, met dat gevolg, dat de voorzitter den spreker het verzoek deed, zich zooveel mogelijk te bekorten.

De heeren *van Hall*, *van Heemstra*, en *Donker Curtius*, ofschoon het gesprokene door den heer *Groen* van veel belang oordeelende, hebben tegen het geven van het verlof het woord gevoerd; de beide eersten, op grond van het reglement van orde; de heer *Donker Curtius*, omdat de ontwikkeling, waartoe de heer *Groen* plan had, te praematuur te achten was, vermits men eerst bij de aanbieding der kieswet kon oordeelen, in hoever de geest der grondwet daarbij wierd miskend.

De heer *van Zuylen van Nyevelt* heeft de motie mede bestreden, uit het oogpunt van de waardigheid der Kamer, welke niet kan dulden, dat zij door een één enkel lid als 't ware overheerscht werd.

De heer *Duymaer van Twist* heeft zich mede tegen de motie verklaard, omdat zij hem toescheen eene bedekte manier te zijn, andermaal terug te komen op iets, dat de Kamer vrijdag reeds had afgestemd, namelijk de interpellatie over de organieke wetten.

De heer *Groen* heeft daarop zijne motie ingetrokken, waarmede deze zaak zonder eenig gevolg is gebleven.

Daarna zijn de beraadslagingen, over de afzonderlijke artikelen der wet op de *brievenposterij* voortgezet, en wel allereerst over art. 3.

Artikel 3 van dat wets-ontwerp is met 52 tegen 11 stemmen aangenomen, nadat een amendement, strekkende tot weglating der twee laatste alinea's van dat artikel (laatstelijk door de regering daarbij gevoegd) was aangenomen.

De artikelen 4, 5 en 6 zijn onveranderd aangenomen.

Het artikel 7 is mede aangenomen, nadat de 2de alinea aldus gewijzigd was:

»Voor de enkele brieven is eenmaal het port naar den afstand, volgens art. 3 verschuldigd; voor brieven of paketten boven de 15 tot en met 30 wigjes, 2 malen; boven de 30 tot en met 50, 3 malen; boven de 50 tot en met 100, 4 malen; boven de 100 tot en met 250, 5 malen; boven de 250 tot en met 400, 6 malen; boven de 400 tot en met 550, 7 malen; boven de 550 tot en met 700, 8 malen; boven de 700 tot en met 850, 9 malen; boven de 850 tot en met 1000, 10 malen; en zoo vervolgens voor elke 150 wigjes of breuk van 150 wigjes daarenboven eenmaal het port meer."

Het artikel 8 is onveranderd aangenomen.

Het 9de artikel, zoo als dit na de aanneming van een amendement van den heer *Godefroi* en van een ander amendement van den heer *Donker Curtius* is goedgekeurd, luidt aldus:

»De vooruitbetaling van het port kan, na 1 januari 1851, ook geschieden door het aanhechten van postzegels, tot dat einde door de zorg der administratie voor een ieder verkrijgbaar te stellen. De wijze van uitgifte dezer zegels en de voet waarop daarvan, ter uitvoering dezer wet, gebruik te maken is, worden door Ons geregeld.

»Het namaken of vervalschen van die postzegels, of het gebruik maken van zoodanige postzegels, wetende dat zij nagemaakt of vervalscht zijn, wordt gestraft met dezelfde straffen als omtrent het namaken, vervalschen of gebruik maken van nagemaakte of vervalschte zegels van het rijk is bepaald."

De voortzetting der beraadslaging is bepaald op den volgenden ochtend ten elf ure.

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, 7 maart.

ENGELSCHE DWANGMAATREGELEN TEGEN GRIEKENLAND.

Toen wij, in de *Arnhemsche Courant* van 17 februari, de dwangmaatregelen door Groot-Britannië tegen Griekenland aangewend, voor het eerst ter sprake bragten, zeiden wij, dat het bij de voorhanden zijnde onvolledige berigten, voorbarig zou wezen een oordeel te uiten betrekkelijk de voegzaamheid van een gedrag, hetwelk bij den eersten aanblik zeer dubbelzinnig zou kunnen schijnen, en dat het dus raadzaam voorkwam nadere opheldering en af te wachten.

Uit officiëele bron vernamen wij later de volgende omstandigheden, die van natuur zijn, om Engelands handelwijze in een gunstiger daglicht te stellen.

»Op 's heeren LONDOS aankondiging der verandering van ministerie en zijner optreding in het nieuwe kabinet, als minister van Buitenlandsche Zaken, behelsde het antwoord, 't welk de heer WYSE, de Britsche gezant, daarop, onder dagteekening van den 26sten december 1849 gaf, eene ernstige herinnering aan eene nota, welke den 6den december 1848 door den heer LYONS aan het Grieksche gouvernement was gerigt, tijdens dat de heer LONDOS den post van minister van Binnenlandsche Zaken bekleedde; en herhaalde daarbij de waarschuwing welke in october 1847 gegeven, en sedert herhaaldelijk hernieuwd geworden was, zoo door den heer LYONS, als door den heer WYSE, namelijk: »dat de »Grieksche regering, voor hare eigene belangen, »onvoorzigtiglijk handelde, bijaldien zij de lijdzaam»heid (*forbearance*) miskende, die door de regering »Harer Groot-Britannische Majesteit was betoond ge»worden, en bijaldien zij uit die lijdzaamheid op»maakte, dat het Britsche gouvernement niet beslo»ten had de Grieksche regering te nopen, om aan »zijne reclames gehoor te leenen, voor het geval dat »zij er niet toe overging uit haar eigen besef van »billijkheid en regt."

Desniettemin werd er volstrekt geen acht op die nota geslagen.

Drie weken later, den 16den januari 1850, hadden de heer WYSE en de vice-admiraal PARKER eene beraamde ontmoeting met den heer LONDOS, den Griekschen minister van Buitenlandsche Zaken; zij deelden hem mede, dat de vice-admiraal last gekregen had naar Athene te komen, om den heer WYSE te ondersteunen, ten einde afdoening te erlangen *van de reeds zoo lang hangende reclamatiën betrekking hebbende tot schade en beleedigingen in Griekenland aan Engelsche en Iönische onderdanen aangedaan*, en dat, ten einde aan de Grieksche regering moeijelijkheid te besparen en haar gelegenheid te geven, om die reclamatiën te regelen (gelijk de nota van den heer LYONS, van 6 december 1848 zich uitdrukte) »uit eigen beweging, naar haar eigen besef van billijkheid en regt," die instructiën geheim gehouden, en aan iedereen in Griekenland, de leden der Britsche legatie slechts uitgezonderd, onbekend gebleven waren. Zij voegden er bij, dat zij binnen de vier-en-twintig uren een bepaald antwoord verwachtten *op deze particuliere en vriendschappelijke communicatie;* want dat het, na verloop van dien tijd, voor den heer WYSE onmogelijk zou wezen, eene *formele aanvraag* te vertragen.

»Den volgenden dag las de heer LONDOS aan den heer WYSE en den vice-admiraal PARKER eene verbale nota voor, die niets anders was dan eene onbewimpelde weigering, en aan den heer WYSE geen ander alternatief liet dan aan den heer LONDOS eene formele aanvraag te doen tot regeling, binnen de 24 uren, der reclamatiën vervat in de nota van den heer LYONS aan den heer COLOCOTRONI, van 6 december 1848, behalve de verpligtingen, voortvloeijende uit de leening.

»De bedoelde nota van den heer LYONS gewaagde volstrekt niet van de eilandjes Cervi en Sapienza, en er werd daarvan ook niet de minste melding gemaakt, hetzij mondeling, hetzij anderzins, door den heer WYSE, noch door den heer PARKER. Al het gevorderde bepaalde zich bij *schadeloosstelling van verongelijkte Engelsche en Iönische onderdanen.*

»Den 18den, bij het eindigen van den gestelden termijn van 24 uren, ontving de heer WYSE van den heer LONDOS eene nota, houdende eene bepaalde weigering en het scheidsregterschap (*arbitrage*) van Frankrijk en Rusland inroepende. Onmiddellijk daarop schreef de heer WYSE aan den heer LONDOS, dat het in de aanwezige omstandigheden onmogelijk was schepen der Grieksche regering zee te laten kiezen; zoodat het Grieksch gouvernement uitgenoodigd werd last te geven alle beweging te doen schorsen, die door schepen, in de haven van den Piraeus liggende, mogten voorgenomen zijn.

Den volgenden morgen, 19 januari, scheepten de heer WYSE en de overige leden van het Engelsche gezantschap zich op het admiraalschip van den heer PARKER in, na dit hun voornemen door den secretaris van legatie aan den heer LONDOS te hebben doen aankondigen en hem te hebben doen verzoeken, dat hij voortgaan mogt zijne communicatiën aan het hôtel des gezantschaps te Athene te zenden.

Denzelfden dag nog, vier en twintig uren nadat de bovengemelde nota geschreven geworden was, rigtte de heer WYSE er eene tweede aan den heer LONDOS, om hem aan te kondigen, dat, naardien de voorgaande nota volstrekt geen uitwerksel had gehad, en dat, in weerwil der door hem gedane vragen om aan geene schepen der Grieksche regering het uitloopen te veroorloven, de stoomboot *Otto* zee gekozen had, de vice-admiraal PARKER genoodzaakt geweest was dezelve door eene stoomboot te doen terug brengen, en zich thans genoopt vond te bevelen dat de voormelde stoomboot en de andere schepen der Grieksche regering, te Salamis wierden opgehouden.

»Den 20sten ontving de heer WYSE van den heer LONDOS eene nota, gedagteekend van den 19den, waarbij tegen die maatregelen geprotesteerd en geweigerd werd aan de aanvrage der regering Harer Britsche Majesteit te voldoen.

»In dien stand van zaken vond de vice-admiraal PARKER zich tot zijn groot leedwezen verpligt, tot de Grieksche koopvaardijschepen hetzelfde verbod uit te strekken, 't welk aan de schepen der Grieksche regering was gegeven, het verbod namelijk van de Grieksche havens te verlaten."

Uit deze opheldering en blijkt dus, dat de dwangmaatregelen zich *alleenlijk* gronden op de weigering der Grieksche regering, om gevraagde schadevergoeding te verleenen voor onregtmatige behandeling van Engelsche en Iönische onderdanen. Er is daarbij geene quaestie van eilandjes wier ontruiming door Groot-Brittanniën aan Griekenland zou zijn gevraagd.

Wat nu de gehoudenheid der Grieksche regering aangaat, om de schadevergoeding te verleenen, zoo schijnt dezelve in beginsel niet te kunnen worden betwist; ofschoon het cijfer, inzonderheid wat den heer PACIFICO betreft, buitensporig moge wezen. Doch hadde de Grieksche regering van stonde af aan, billijker jegens de betrokken personen gehandeld en in de bedoelde omstandigheden geene rol gespeeld, meer overeenkomstig met het karakter van lieden welke de Franschen *grecs* noemen, dan met dat eener regtlievende regering, zoo hadde het Britsche kabinet zich nooit genoopt kunnen vinden de regten van Engelsche en Iönische onderdanen door met klem van redenen en oorlogschepen voor te staan. De *Graeca fides* is van oudsher bekend; en wij kunnen niet inzien, dat een staat in zij-

ne zwakheid een vrijbrief zou kunnen vinden, om vreemde regten te krenken en zich te onttrekken aan de vervulling van pligten, welke door het volkenregt zelf voorgeschreven zijn. Het is niet de eerste maal dat die bankbreukige en trouwelooze staat Engeland noopt, om dwangmaatregelen tegen denzelven ter hand te nemen; en wij moeten erkennen niet te weten met welk regt andere mogendheden Groot-Brittannië zouden kunnen verhinderen zich gewapenderhand van Griekenland te verschaffen, wat het uit geen pligtsbesef volbrengen wil. De zaak zal dan ook vermoedelijk wel afloopen met eene gedwongene betaling der som, waarop, welligt door middel van Frankrijks »goede diensten", de schadeloosstellingen zullen worden aangeslagen; en het gebeurde zal dan misschien het heilzame gevolg hebben van ook andere bankbreukige staten de oogen te openen omtrent het gevaar, waaraan zij zich blootstellen, door voortdurend den spot te drijven met politische eerlijkheid.

Immers dezelfde regtsgrond, waarop thans Groot-Brittannië's dwangmaatregelen tegen Griekenland steunen, zou door onderscheiden Staten tegen Spanje kunnen worden ingeroepen. Krenking der regten van Engelsche onderdanen, en weigering van schadevergoeding, ziedaar wat thans gewapenderhand gewraakt wordt; Engeland laat zich niet terughouden door de bewering der Grieksche regering, dat de aanspraken der heeren PACIFICO en FINLAY ongegrond zijn. En waarom zou het zich dan voortdurend de veel onbeschaamder trouwloosheid der Spaansche regering laten welgevallen, waardoor een oneindig grooter aantal Engelsche burgers in *erkende* regten worden gekrenkt, dan het geval was van wege de Grieksche regering. De houders van Spaansche schuld, zegt men, handelden *vrijwillig* met de Spaansche regering; maar niet minder *vrijwillig* stelden de heeren PACIFICO en FINLAY zich bloot aan regtsvertreding te Athene. Zij bevonden zich niet in staatsdienst, in Griekenland, landden er niet als schipbreukelingen, maar zetteden er zich uit *eigene beweging* neder. Wat meerder verpligting of wat meerder regt kan er dus voor hunnen souverein bestaan, om aldaar hunne bezittingen te verdedigen, dan er voor dienzelfden souverein bestaat, om regtmatige en als *regtmatig erkende* schuldvorderingen zijner onderdanen tegen eenen bankbreukigen staat, die wel *kan*, maar niet *wil* betalen, in bescherming te nemen?

De in Griekenland verongelijkte Engelsche en Ionische onderdanen begaven er zich heen, in het goede vertrouwen dat hun geen onregt geschieden zou; en Engeland zegt: zij mogten zulks vertrouwen. Maar de houders van Spaansche fondsen, die geld leenden aan Spanje, deden zulks eveneens in het goede vertrouwen, dat hun geen onregt zou geschieden. En waarom zou nu Engeland niet eveneens zeggen: dat zij zulks vertrouwen mogten? In den aard der bevoegdheid om dwangmaatregelen te bezigen, is geen onderscheid. In beide gevallen is het plundering van onderdanen, door eenen vreemden staat, waarover geklaagd wordt. Het eenig onderscheid bestaat daarin, dat de Grieksche regering de plundering loochent, terwijl de Spaansche zulks niet doet. Zou dit eene reden kunnen zijn om de laatste plundering lijdzaam te blijven toezien? — Wij zouden ons veeleer geneigd gevoelen om geloof te hechten aan de verzekering, welke ons onlangs werd gegeven, namelijk: dat het Engelsche gouvernement meenens is klem bij te zetten aan de reclamatiën zijner onderdanen, met wier regtmatige vorderingen zoo lang door de Spaansche regering de spot gedreven werd.

Watersnood.

De ondergeteekenden, die zich in commissie stelden ter inroeping van liefdegiften tot leniging der armoede bij de overstrooming der gemeente Millingen ontstaan, betuigen hiermede hartelijken dank aan de edele gevers, waarvan reeds in de dagbladen is melding gemaakt.

Voor het lot van de zoovele in kommer verkeerenden, moet de commissie het evenwel betreuren geene ruimere gaven te hebben mogen inzamelen, om in de bestaande behoeften te kunnen voorzien. De behoefte is thans even groot, daar de menschen nog buiten hunne woning zijn, en hunne eetwaren, meubels enz. bij het water verloren hebben. 94 huisgezinnen moeten er nog verzorgd worden, zoo met eetwaren, brand als kleeding. — De commissie ziet met genoegen dat zulke belangrijke sommen gelds voor hen die door overstrooming geleden hebben in Noord-Braband geschonken worden, welke voor onderstand ook wel noodig zullen zijn; maar zij acht zich ook verpligt het publiek op de gemeente Millingen het oog te doen vestigen, vermits de onheilen aldaar in geenen deele minder zijn. —

Thans, nu het water wat is weggevallen, doet zich hier de ruïne al meer en meer zien. De ongelukkigen zien hunne woningen in puinhoopen veranderd.

Het gemeente-bestuur is bezig de schade aan gebouwen op te nemen, welke zekerlijk groot zal zijn; de schade aan veldgewassen aan meestal verongelukt te zijn.

De commissie ziet zich alzoo gedrongen nogmaals de zoo bekende liefdadigheid van de Nederlanders in te roepen, om de armen van Millingen met eenige mildadige giften te willen te hulp komen.

Zij blijft zich met de inzameling en bezorging volgaarne belasten, waartoe de heeren uitgevers der dagbladen mede worden uitgenoodigd.

Millingen.

get. THEOD. TERWINDT, *Burgemeester.*
J. H. HUISMAN, *Assessor.*
W. ARNTZ, *Assessor.*
J. G. MAESSEN, *Pastoor.*
H. G. HENDRIKS, *Rijks-ontvanger.*

Advertentiën.

Marktprijzen.

ZWOLLE, 8 maart.

Tarwe f 6.50 à 7.75. — *Rogge* (Oude) *f* 4.80. (Nieuwe) *f* 3.70 à 4.50. — *Boekweit* 3.90 à 4.70. — *Garst f* 3.80. — *Erwten* (Groene) *f* 5 75. — *Boonen f* 4.10 à 4.40. — *Aardappelen f* 1.00 à 1.55. — *Boter* n. p. *f* 0.65 à $0.77\frac{1}{2}$; $\frac{1}{8}$ ton *f* 15.00 à 17.00.

DEVENTER, 8 maart.

Hoewel de aanvoer zeer aanzienlijk was, en de kwaliteit der meeste Granen veel te wenschen overliet, ruimde evenwel alles tot nagenoeg de prijzen der vorige week wel op. — Voor *Tarwe* is besteed *f* 6.50 à 7.50. — *Rogge f* 3.70 à 4.10. — *Boekweit f* 4.50 à 4.75. — *Garst f* 3.00 à 3.60. — *Haver f* 2.60 à 3.00. — *Paardeboonen f* 4.00 à *f* 4.25. — *Aardappelen*: *f* 1.00 à 1.30, puik beste *f* 1.50 het mud. Ter markt 10 à 15 mud. Per schip verzonden 800 à 900 mud tegen *f* 1.00 à 1.40 het mud. — *Boter*: 1. soort *f* 14.00 à 14.50. 2. soort *f* 11.00 à 12.50.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 12 maart 2 El 2 Palm 4 Duim; gew. 0 D. gev. 9 D.

De prijs dezer courant is f 5 in de drie maanden. Afzonderlijke nommers 10 cents. Advertentiën van één tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem, bij C. J. THIEME, Boekdrukker.